Ч. 166. Пятниця 26 липня (8 серпня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Німецкий цісар в Ревли. — Уступлене президента іспанського кабінету. — З Македонії.)

З нагоди приїзду німецкого цісаря місто і порт ревельский, як також кораблі стоячі в пристани прибрано хоругвами і зеленю. В порті побудовано галю на принятє гостя. — Вчера о годині $8^1/_2$ наблизив ся яхт німецкого цісаря „Гогенцоллерн“ до порту. Напротив виїхав цар Николай на покладі „Стандарда“. По відданю звичайних привітних стрілів, відограли музики гимни, російский на яхті прускім і німецкий на російскім. З черги запросив цар цісаря Вільгельма на свій корабель. Тут відбуло ся сердечне привитанє, а відтак російский корабель вивісив хоругви обох держав і поїхав до Ревля. Коли наблизив ся до порту підносили російскі моряки на воєнних кораблях оклики в честь німецкого гостя, а цісар Вільгельм поздоровлював кождий російский корабель з окрема. Відтак вернув німецкий цісар на свій яхт, де єго відвідав цар Николай враз з вел. кн. Алексеєм. По оглянению всіх російских воєнних кораблів відбуло ся снідане на покладі „Стандарда“. Цісар Вільгельм підніс тоаст в честь ґр. Лямсдорфа, а цар в честь ґр. Більова і ґр. Айленбурґа, німецкого амбасадора в Петербурзі. По полудни приглядали ся оба монархи з покладу корабля „Мінін“ пробам стріляня.

Президент іспаньского кабінету Саґаста висказав ся перед приятелями, що він уже умучений і що для него надійшла година відпочинку. Натякнувши на свою довголітну діяльність, особливо підчас реґенциї, додав: Дочекав ся я початку правліня молодого даровитого короля, котрого цілий народ повитав з таким одушевленєм, а тепер моя місия скінчена.

З Македонії наспіли знов вісти про новоутворені відділи ворохобників і про неспокої, а рівночасно запевняють, що македоньска пропаґанда задумує в серпни викликати ворохобню на ширші розміри. То відповідна пора в тім краю до такої ворохобні, бо жнива там уже покінчені і є більше безробітних людий, як в инших порах року. Македоньский комітет в Софії спосібний до всего, а хоч місце Сарафова заняв в нім спокійний ґенерал Зончев, то по инших містах Болгариї остало ще до волі ворохобних голов. Особливо в Македонії має бути якийсь славний аґітатор, що підбурює тамошне населенє против турецкої власти. В поодиноких комітетах болгарских провінциальних міст висловлено намір навіть без запитаня софійского центрального комітету викликати революцию в Македонії. І так мали потворити ся малі відділи, котрих члени поодиноко удали ся до Македонії, щоби там згромадити ся. Таким способом справді в деяких повітах можна викликати місцеву ворохобню, але не може бути мови про небезпечне повстанє, без чинної участи а бодай без далекосяглої терпимости з боку болгарского правительства. А щоби то послідувало, не можна сподівати ся серед теперішних обставин, позаяк русофільске міністерство не почне нічого, що би суперечило інтересам Росиї. А Росия дала зовсім ясно зрозуміти, що ані чути не хоче про революцийний рух в Македонії. Правительство загрозило отже деяким аґітаторам рішучо, що було би приневолене ужити дуже немилих для них способів. Тепер наближає ся торжество коло Шипки, що має бути виразом российско-болгарского збратаня і длятого вимінають усего, що могло би попсувати гармонію. При всім тім турецке правительство бачно слідить македоньску пропаґанду, а турецка залога в Македонії зовсім вистарчає, щоби згнобити там всяку ворохобню. Однако вісти, які надходять з Царгорода про події у вілєті монастирскім, занепокоюють тим більше, що

31)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З російского — Максима Горкого).

(Дальше.)

— Стій! Кріпи! Стій, діти!....

Фому ударило в груди і відкинуло назад....

— Щастя желаю з добрим успіхом, Фома Іґнатіч! — поздоровив єго підрядчик, і морщини дрожали на лици єго радістним проміненм. — Слава Тобі, Господи! Умучили ся, правда?

Холодний вітер дув в лице Фоми. Веселий шум вдоволеня носив ся довкола него. Дружно перекликуючись, веселі, з усьмішкою на спітнілих лицях мужики відходили до него, і тісно окружали єго. Він усьміхав ся, заклопотаний: зворушенє ще не остигло в нім і не позваляло єму поняти, що стало ся, і чого всі довкола него так веселі і вдоволені.

— Сто сімдесять тисячів пудів, так як редькву з грядки витягнули! — говорив хтось.

— Повинен би пан поставити нам яке ведерце горівки....

Фома, стоячи на купі линов, дивив ся через голову робітників, і видів: серед барок борт о борт з ними, явила ся третя, чорна, ховзка, розбита барка, опутана ланцухами. Она була цілком крива, немов би напухла від якої страшної болізни, і немічна, неповоротна, повисла над водою межи своїми подругами, оперши сь на них. Зломана щогла смутно сторчала посеред неї; на помості, покритім пятнами ржи, текли червонаві струї води, подібні до крови. Всюди на помості лежали груди зеліза, чорні, мокрі відломки дерева і шнури....

— Чи підняли єї? — спитав Фома, не знаючи. що єму сказати при виді тої безобразної, тяжкої маси, та відчуваючи знов обиду на гадку, що лиш задля того, щоби витягнути з води ту брудну, розбиту потвору, єго душа так розгоріла ся і такою радостию наповнила ся....

— Що з нею? — непевно сказав Фома до підрядчика.

— Она.... нічого! Треба єї скоро виладовати і компанію з двайцяти людий теслів на неї спустити.... они єї скоро приведуть до ладу! — потішаючим голосом говорив підрядчик.

А русявий парень, широко і весело усьміхаючись в лице Фоми, спитав:

— А горівка буде для нас?

— Можеш ще почекати! — суворо сказав до него підрядчик. — Видиш.... що пан утомили ся....

Тоді мужики заговорили:

— Як же тут було не утомити ся?

— Не легка то робота була!

— Хто не призвичаєний, звісно, скоро утомить ся....

— Хто не призвичаєний, тому і кашу їсти тяжко....

— Не утомив ся я ... — сказав Фома, насуплений, і знова роздали ся повні пошани оклики мужиків, котрі все тіснійше окружали єго:

— Праця, коли хто має охоту до неї, то річ приємна.

— Як забава...

Лише русявий парень твердо стояв при своїй просьбі.

— Ваша милости! На ведерце би, га? — говорив він усьміхаючись і зітхаючи.

Фома дивив ся на бородаті лиця перед собою і чув в собі бажанє сказати їм що небудь обидного. Але в голові єго все як би заплутало ся. він не находив в ній ніяких мислий, і наконець не знаючи сам що говорить, сказав з гнївом:

— Ви би все лише заливали ся! Вам все одно, що все робите! А ви би радше подумали, чому і на що все те єсть? Ох, ви!

На лицях людий, окруживших єго, малювало ся зачудоване; сині і червоні бородаті постати почали зітхати, поскробувати ся в голову і переступати з ноги на ногу. Декотрі безнадійно споглядали на Фому і відвертали ся на бік.

— Так, так! — зітхнувши сказав підрядчик. — То не шкодить! То єсть.... щоби подумати: що, длячого і як оно те все єсть.... То мудрі слова....

Русявий парень однак мав свою окрему гадку о тім; добродушно усьміхаючись, махнув він рукою і заявив:

— Нам думати над роботою не приходить ся! Єсть она.... роби єї! Наше діло просте: заробив рубля і.... слава Тобі, Господи! Ми все можемо зробити....

ніколи ще ворохобничі розрухи весняні не протягали ся до пізного літа. Задля того не можна чудувати ся, що Порта тим всім дуже занепокоєна, і все те приписує чужим впливам. Болгарске правительство задля зростаючої ворохобні в Македонії другий раз загрозило македоньскому комітетови в Софії, що розвяже всї македоньскі комітети і товариства. — Перед двома тиждиями розійшли ся вісти з Цареграда, що султан, спонуканий Австриєю і Росиєю, затвердив начерк реформ в Македонії, які мають бути небавом оповіщені. Росийске дневникарство висловлює ся зневірливо про те, а дневники македоньских комітетів кажуть прямо, що нема що сподївати ся реформ від Туреччини, хиба приневолить єї до сего революция, а правительственна „Болгария“ пише обережно, що нїчо так не загрозило би спокоєви на Балканї, як колиб християньске населенє стратило віру, що европейскі держави не вспіють приневолити Туреччини до заведеня реформ. То повинно би бути відомо державам, і тому їх становище повинно бути рішуче.

Новинки.

Львів дня 7-го серпня 1902.

— **Електричний трамвай у Львові** буде міг небавом приступити до побільшеня своїх лїній. Міністерство зелїзниць позволило управі міста приступити до вступних робіт около будови сих трох нових лїній: 1) З улиці Гетманьскої Казимировскою, Сонїчною, Замарстинївскою, Паняньскою, сьв. Мартина і Зборівскою до міскої різниці; 2) З ул. Гетманьскої, Кароля Людвіка, Ягайлоньскою, Красицких, Янівскою до Янівского кладовища; 3) З ул. Паньскої, Зеленою, Торосевича, Кохановского і сьв. Петра до Личаківского кладовища з евентуальною відногою з ул. Кохановского на Погулянку.

— **Нещастя елєментарні.** З Калущини пишуть до „Дїла“: Дня 3 с. м. о годинї пів до 8 пополудни град, а опісля страшна злива з вихром знищили майже всї збіжа в селах Підгірки. Студінка, Вістова, Бабин, Кудлатівка, Перевозець і других селах. Вода поля позаливала. Туча поломила дерева при дорогах, дерева овочеві по садах. Шкода величезна і тим більше прикра, що і минувшого року те саме нещастє постигло ту саму сторону Калущини. В Калуши здерла туча дах бляшаний в ринку. Як далеко засягнула та туча по за Калуш з одної а по за Перевізцем з другої сторони, не знати.

— **З Любачева** пишуть о загадочній смерти тамошного міщанина, Илька Вахнянина. О яких 1000 кроків за стодолою найшли люди вчера вже застиглого трупа. Лежав він на взнак, в руцї мав шнур від припону, котрий легко можна було пересунути в руцї. На правій скрани мав знак, в виду трикутника, на 1 цм. великий, і цїлий замазаний кіньскою шерстію. Що за причина смерти, не знати. Може погиб і від коня.

— **Із Сокальщини** пишуть нам: В селї Угринові повіта сокальского дня 5 серпня с. р. вибух около години 11 рано огонь в кузнї Івана Дроздовского з невідомої причини. Шкода виносить около 400 К. Кузня була обезпечена в „Дністрі“ на 200 К. З сусїдних сел не прибула анї одна сторожа пожарна, тілько завдяки сторожи пожарнїй в Угринові, котра збігла ся з поля від жнив з двома сикавками (одна була обшару двірского) та горстцї людий удало ся огонь зльокалїзовати і помимо посухи та вітру не допустити, щоби огонь перескинув ся на близько стоячі будинки. Угринівска сторожа пожарна розвинула дуже енерґічну акцию ратункову і сповнила гарно свою задачу. Також належить піднести заслуги около гашеня огню о. Смулки, гр. кат. пар. в Угринові і пана Онуфрака постенфірера ц. к. жандармерії в Угринові. Честь і слава їм!

— **Нова катастрофа у Венеции.** Підчас служби божої в церкві сьв. Івана і Павла зачало оногди страшно тріщати. Люди, що були в церкві наробили страшенного крику і пустились втїкати і ледви що вибігли, як завалило ся велике бічне вікно і часть стовпів. Інжинери переконали ся опісля, що крати у вікнах і капітелї на кількох стовпах попукали. З людий на щастє нікому нїчого не стало ся. Церков замкнено і не вільно нїкому до неї входити. Єсть то дуже стара церков, бо скінчена ще в 1430 р. В ній містять ся гроби 21 дожів. З дзвіницї сьв. Стефана сипле ся камінє і здає ся, що она мусить завалити ся: горішну часть єї зачали вчера розбирати. Час всему конець робить!

— **Нові зуби по 55 роках.** Сими днями прийшов до одного з віденьских лїкарів якийсь селянин і розповів єму, що єму коли ще мав 25 лїт випали були всї зуби. Тепер же по трийцяти роках долїшні ясна єму опухли і стали тверді. Лїкарскі оглядини показали, що то добувають ся зуби. В три місяцї опісля викололо ся єму 18 зубів, 10 в долїшній, а 8 в горішній щоцї. Був би то перший спостережений случай в науцї лїкарскій, що чоловікови в пізнїйшім віцї можуть ще вирости нові зуби. Звичайно ще у 18 роцї житя добуває ся т. зв. зуб мудрости і на тім кінчать ся ріст зубів.

По мадярски. В редакциї мадярскої ґазети „Magyarorszag“, орґану партиї Уґрона в Будапештї з'явив ся оногди рано повновластник видавця ґазети, др. Дері і сказав цїлій редакциї, що може собі зараз іти вся на губи або на пашу. Рівночасно привів Дері нових редакторів. Редакторів заскочила несподївано така подія і они запротестували та зажадали виплати належачої ся їм платнї і відшкодованя. На то сказав Дері, що він не відповідає анї за минувшість, анї за будучність. Редакторам не оставало ся нїчого, як лиш вийти з редакциї.

— **Клясифікация учениць школи СС. Василиянок в Яворові.** Кляса II. нар. Поступ добрий одержали: Ірена Стечиньска. Кляса III. нар. Поступ дуже добрий одержали: Гайманович Володимира, Полошинович Ольга, Матвісїв Мария. Поступ добрий: Балицка Стефанія. Поступ достаточний: Суниця Анна. Кляся IV. нар. Поступ дуже добрий одержали: Третяк Текля, Тимкевич Ірена, Дубляниця Емілїя, Возняк Корнелїя, Бень Ксеня і Подляшецка Олена. Поступ добрий: Добряньска Ольга і Шкірпан Наталїя. Кляса I. виділова Поступ дуже добрий одержали: Котович Анна, Стечиньска Олена, Родович Ольга. Поступ добрий: Чагариньска Евгенія. Кляса II. виділова: Желеховска Софія, Барновска Ольга, Вендзїлович Сидонія, Крвавич Євгенія, Полошинович Наталїя, Скоробогата Мария, Галипа Юлїя і Мерена Мария. Поступ добрий: Яців Володимира, Насальска Мария і Храхаліс Параскевія. Кляса III. виділова. Поступ дуже добрий одержали: Біляньска Ольга, Гумовска Наталія, Зелена Ольга, Клиш Софія, Тимкевич Юлїя, Сидорович Мария і Яців Мірослава. Ппоступ добрий: Дубляниця Леонтина, Загаєвич Мария, Матвісїв Олена, Мазуркевич Іванна, Матюк Мария, Обух Анна, Подолюх Текля, Поляньска Зеновія і Чучман Іванна. Поступ достаточний: Щирба Стефанія і одна

— А ти знаєш, що треба робити? — подражнений противорічностию спитав Фома.

— А все треба.... і то, і се....

— А який розум в тім?

— Для нашого стану ві всім той самий.... на хлїб, на податок заробити.... а потім жий! А як ще щось випити можна....

— Ех ти! — згірдно скрикнув Фома. — Говориш те саме!... Що ти розумієш?

— А чи то наша річ розуміти? — сказав русявий парень і потряс головою. Єму вже нудно стало говорити з Фомою; він підозрівав єго, що той не хоче дати на горівку і був злий потрохи.

— Ось то-то! — поучаючо сказав Фома, вдоволений тим, що парень уступив єму, і не замічаючи косих, насьмішливих поглядів. — А хто розуміє.... той і чує, що треба.... для вічности працювати!

— Значить, для Бога! — пояснив підрядчик, споглядаючи на мужиків і побожно зітхнувши додав: — То правда... ох і яка то правда!

А Фома бажав, дуже, сказати щось важного і правдивого, після чого би всї тоті люди відносили ся до него як небудь инакше, позаяк єму не подобало ся, що всї они, кромі русявого, мовчать і дивлять ся на него недружелюбно, з під лоба, такими кучними понурими очима.

— Потреба таку роботу зробити — говорив він, рушаючи бровами — таку.... щоби по тисяч лїтах могли люди сказати: ось то боґородцкі мужики зробили.... так!...

Русявий парень здивований поглянув на Фому і спитав:

— Волгу, чи що, маємо випити? — А потім фиркнув і покачавши головою заявив:

— Не зможемо ми того.... пукли бисьмо всї!...

Фома змішав ся від єго слів і поглянув в округ себе: мужики усьміхали ся понуро, з маловаженєм і їдко... А усьмішки тоті кололи єго як шпильки.

Якийсь поважний мужик з великою сивою бородою, котрий до тої пори не отворив рота, нараз отворив єго, зблизив ся до Фоми і поволи вимовив:

— А хотяй би ми і Волгу до суха випили та ще ось отсею горою її закусили — то і се забуде ся, ваша милости. Все забуде ся.... житє прецінь довге.... Таких дїл щоби над всїм високо сторчали, не нам надїлати.... От таке руштованє можемо поставити...

Сказавши се і сплюнувши скептично під ноги собі, відійшов рівнодушно від Фоми і втиснув ся в товпу, як клин в дерево. Єго бесїда поразила остаточно Фому зовсїм. Фома чув, що мужики уважають єго дурним і сьмішним. І щоби спасти своє значенє яко пан в їх очах, і щоби знов звернути на себе утомлену вже увагу мужиків, він напижив ся, сьмішно надув лице і переймаючим голосом бухнув:

— Жертвую.... на три ведра!

Короткі слова завсїгди більше мають в собі змісту і завсїгди більше спосібні викликати сильне враженє. Мужики з пошаною розступили ся перед Фомою, низько кланяючи ся єму і з веселими вдячними усьміхами дякували єму за щедроту єго голосним одобряючим гутором.

— Перевезїть мене на беріг, — сказав Фома, чуючи, що знов появивше ся в нїм зворушенє не довго задержить ся в нїм. Якийсь черв ссав єго серце, і єму було нудно.

* * *

— Якось менї тяжко на серци! — сказав Фома, коли війшов до хати, де Саша в елєґантній, рожевій сукни була занята окола стола, розставляючи на нїм вина і закуски. — Якось менї тяжко на серци, Александра! хоть би ти щонебудь зробила для мене, що... га?

Она поглянула на него і сївши на лавцї плече о плече з ним, сказала:

— Коли тяжко, значить, чогось хочеш... Чого тобі треба?

— Не знаю! — сумовито потрясши головою, відповів Фома.

— А ти подумай.... пошукай....

— Не умію, я думати.... З думаня нїчого не виходить....

— Ах ти.... дитино! — тихо і з маловаженєм сказала Саша, відсуваючись від него. — Твоя голова тобі цїлком непотрібна....

Фома не похопив єї тону і не замітив єї руху. Оперши ся руками о лавку, він наклонив ся наперед, дивив ся у землю і говорив, качаючи ся цїлим тїлом:

— Иншим разом думаєш і думаєш.... Всю тобі душу гадки, як смолою обліплять.... І нараз все щезне з тебе, як би провалило ся десь.... В души тодї, як в пивници тепло, вагко і зовсїм пусто.... зовсїм нїчого нема! Навіть страшно.... як будьто би ти не чоловік був, а дебра бездонна.... Чого менї треба?

Саша з'укоса поглянула на него і на пів голосно задумчиво засьпівала:

„Ох, як дуне вітер, — туман з моря піде...“

— Гулящого житя не хочу я вести.... оно менї обридло! Все одно і те саме: і люди, і забави, і вино.... Я стаю злий.... Так би всїх і бив.... Люди менї не подобають ся.... Що они? Ніяк їх не піймеш.... із за чого вла-

поступ недостаточний. Кляса IV. виділова: Поступ відзначачаючий одержали: Голубець Мальвина, Дзідзіневич Катерина, Лопушаньска Олена, Мерена Евфрозина, Орловска Бальбина, Осіка Стефанія, Яців Софія, Свенціцка Зеновія і Лада Юлія. Поступ перший: Каміньска Олена, Кульчицка Мария, Натурко Мария, Яна Станислава і Назаревич Олена. Кляса V. виділова: Поступ відзначаючий одержали: Береза Михайлина, Борис Розалія, Должановска Юлія, Лянґевич Мария, а одна поступ недостаточний.

Господарство, промисл і торговля.

— **З Краєвого Товариства кредитового урядників і сьвящеників**, стов. зареєстр. з обмеженою порукою у Львові.

По причині численних запитань що до характеру цілі і управи Товариства, дальше що до условий приступленя в члени як і що до позичок та вкладок щадничих і т. п. подаємо до відомости, що Товариство єсть самовладне, засноване в р. 1901 на підставі закона з дня 9 цьвітня 1873 в. з. д. ч. 70 і зареєстроване на основі рішеня ц. к. суду краєвого, яко торговельного у Львові відд. IV, з дня 8 серпня 1901 ч. 1362/II 280, — що цілею єго, подавати своїм членам материяльну поміч через приниманє і користне уміщуванє ощадностий, та уділюванє дешевого та вигідного кредиту.

Управу, надзір і контролю Товариства становлять: загальні Збори, рада надзираюча з 18 членів, дирекция з трох членів і комісия контрольна з трох членів.

Членом може стати кождий, хто працює умислово в якімсь заводі за сталою платнею, або несталою винагородою як урядник державний, автономічний або приватний, учитель, сьвященик, адвокат, нотар, (кандидат) лікар, женщина на самостійнім становищи ітд.

Уділ членьский виносить 50 кор., вписове 2 кор. Уділ можна вплачувати ратами — перша рата найменше 10 кор. — Один член може мати більше уділів.

Вкладки щадничі принимає Тов. в кождій висоті від членів і не членів і платить від них $4\frac{1}{2}\%$ з піврочною капіталізацією (податок рентовий оплачує Тов. само), а виплачує вкладки до 200 К без виповідженя, понад 200 К за попереднім виповідженєм.

Пожички уділяє Тов.: а) до висоти вплаченої квоти уділової на вексель без дальшої поруки, б) висші квоти за відповідним забезпеченєм, як: зложенє поліси житєвої, порука 2 осіб, відступленє права побору части платні, емеритури або рент, гіпотека на майні недвижимім довжника або ручителя, в кінци на підклад цінних паперів.

Товариство посередничить також в заключуваню обезпечень житєвих.

Близших інформаций уділяє дирекция радо, письменно або устно в бюрі Товариства Львів, Ринок ч. 10, I. пов. в год. від 10 до $12\frac{1}{2}$ перед полуднем і від 4 до 7 по полудни.

— **Рахунок краєвого союза кредитового урядників і сьвящеників**, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою по-рукою у Львові, за місяць липень 1902.

Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи		5.195 10
2. Фонд резервовий		308 15
3. Вкладки щадн.:	Кор. сот.	
а) Стан з поч. липн.	17.484·71	
б) вложено в липню . .	4.630 83	
Разом	22.115 54	
в) винято в липню . .	246 90	
Позістає з кінцем липня . .		21.868 64
4. Сальдо побраних процентів .		526 49
5. З рахунку ріжних сторін . .		2 88
6. З рахунку провізиї від посередництва в обезпеч. жит. .		23 89
7. Сальдо коштів адміністрациї .		172 97
Сума . .		28.098 12

Стан чинний:

		Кор. сот.
1. Пожички уділені на скрипта і векслї:	Кор. сот.	
а) стан з поч. липня	21.759·81	
б) уділено в липню	5.441·—	
разом .	27·200·81	
в) сплачено в липню	2·661·99	
Стан з кінцем липня		24.538 82
2. Льокациї в тов. кред. і банках		2.050 —
3. Движимости		78 80
4. Кошти заснованя		694 81
5) Готівка в касї з днем 31 липня		735 69
Сума . .		28.098 12

Членів прибуло 10, убуло 0, остало з кінцем мая всіх членів 144 з 150 деклярованими уділами в сумі 7.500·— К.

Уділ членьский 50 кор. платний також ратами; вписове 2 кор.

Товариство принимає вкладки щадничі в кождій висоті і опроцентовує їх по $4\frac{1}{2}\%$ з піврічною капіталізациєю, пожички уділяє на 7% враз з коштами адміністрацийними.

Адреса: Львів, Ринок ч. 10.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 7 серпня. Вчера розпочала ся на ново конференция над автономічною тарифою митовою. Минувшої суботи перервано наради, бо референти угорскі хотіли на кілька днів вернути до Будапешту.

Копенгаґа 7 серпня. Ґубернатор Крети кн. Юрий грецкий і єго брат кн. Андрей відїхали вчера до Льондона на коронацийні торжества.

Ґастайн 7 серпня. Вчера о годині 4-ій по полудни прибув тут король Кароль румуньский.

Гаґа 7 серпня. Президент Кріґер прибув до Гаґи з Утрехту. Повитали єго величезні товпи народа. Кріґер поїхав з Гаґи до морских купелів в Шевенінґен.

Рим 7 серпня. Папский нунций у Відни монс. Таліяні буде іменований у вересни кардиналом.

стиво жиють? І коли правду говорять.... кого слухати? Один говорить одно, другий друге.... А я нічого не можу сказати....

„Ох, як тяжко без тебе менї, мій милий, жити!“ — співала Саша, глядячи в стіну перед собою.

А Фома все качав ся і говорив:

— Буває, чую я себе і винуватим перед людьми.... Всї живуть, шумлять, а я бою ся і лише очима хлипаю.... І немов землї під собою не чую.... Мати правдоподібно наділила мене тою безчувственностию! Хрестний отець каже, що на як лід була.... І все єї тягнуло кудись.... Так і мене тягне.... до людий тягне. Пішов би я і сказав: братцї, поможіть, научіть, жити не можу, а коли я винуватий, простіть! Оглянеш ся, і не ма кому сказати.... Нікому то не потрібно.... Всї зволоч! І навіть они видають ся гіршими від мене.... Я хоч.... встидаю ся жити так, як живу.... а они.... нічого! Они дальше так живуть....

Фома закінчив сильними, неприличними словами і замовк. Саша урвала пісню і відсунулась ще дальше від него. За вікном бушував вітер, метаючи порохом в шиби вікон. На печи шуршали таргани, повзаючи по вязанці лучини. Десь на дворі жалібно ричало теля.

Саша в усьмішкою глянула на Фому і сказала:

— Там ще одно нещасне сотворінє мичить.... Пішов би ти до него; може поняли бисьте один другого.... — І положивши руку на єго кучеряву голову, она жартобливо трутила єї в бік.... — Подумав би ти радше над тим, на що ви такі, як ти, потрібні? Чого стогнеш? Як веселе жите тобі обмерзло, то ділом займись....

— Господи, — кинув Фома головою, — трудно говорити так, щоби понимали тебе.... трудно! — І з подражненя він майже закричав: — Яке діло? Не тягне мене до діла! Що оно, то діло? Лише назва одна, а як глубше, до кореня поглянути.... то мана! Не понимаю я того, чи що? Я все розумію, все виджу, все чую!... Лише язик у мене.... німий.... Яку ціль має діло? Гроші? У мене їх много!... Задушити можу ними до смерти, засипати тебе з головою.... Обман один всї ті діла.... Виджу много людий ділових.... ну і щож? Захланність у них велика.... а все таки умисне они кружать ся в дїлах, длятого, щоби самих себе не видїти.... Ховають ся, дияволи.... А ну, спробуй освободити їх від тої суєти, що буде? Як слїпі начнуть сувати ся туди і сюди.... всякий змисл стратять.... з ума посходять.... Я то знаю. А ти думаєш, що як єсть діло, так і буде від него чоловікови щастє? Ні, милиш ся.... Тут ще треба одно.... тут — не все ще!... Ріка тече, щоби по ній їздили, дерево росте для користи, собака дім стереже.... всему на сьвіті мож найти оправданє! А люди.... як таргани.... зовсім непотрібні на земли.... Все для них, а они на що? Аґа? В чім їх істнованє має оправданє? Ха-ха!

(Дальше буде).

Видання

Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Інсерати.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).